

Димитръ бояджи Колевъ, Иванъ Златинъ, Никола В. Тянтиловъ, Иванъ Влаевъ, синътъ на Христо Кжнинъ, синътъ на Морали Нанка сж избѣсени, нъ гдѣ именно не можихме да узнаемъ.

Слѣдъ избѣсването на тѣзи клѣтници, почнали да се испрашатъ за Карлово отъ запрѣнитѣ, а слѣдующитѣ лица оставени и въ началото на м. Ноемврий били заточени въ Адана, Китай и Триполи:

† Атанасъ Николовъ ¹⁾ ,	Петръ Чанаковъ,
„ Ржжовъ,	† „ Басмаджиевъ,
Вельо Атанасовъ,	„ Н. Василиевъ,
„ Колевъ,	„ Лазаровъ,
Георги Арменовъ,	Свящ. Х. Василь,
„ Хр. Пулевъ,	Станьо Фурунджи,
† „ Малинковъ,	Стайко Лулинъ,
† „ Ивановъ,	Стоянъ Кюркчи,
† Дюлгеръ Гржде,	Тодоръ Геновъ,
† Иванъ Г. Шѣвъ,	Христо Хавата,
„ Стоевъ,	„ Б. Загорски,
† „ Иовчевъ,	† „ Трантеевъ,
„ Смрадиковъ,	„ Милевъ,
† Кунчо Вълевъ,	„ Кжнинъ,
† Никола Шопара,	„ Джепуна,
„ Шахпаза,	† Х. Пенчо Лулинъ.

Въ много мѣста българетѣ сж обвинявани въ нѣщо, ако то да е било и съвсѣмъ безосновно. Карловци, обаче, не е имало въ какво да се обвиняватъ. Отъ съгражданитѣ имъ турци никакво оплакване нѣмало противъ тѣхъ. Съ оржие въ ржка никой не се уловилъ. За никого не било казано, че той е убилъ или ограбилъ кого и да било. Даже и най-малкото престѣпление, което би водило какво и да е наказание, въ тѣхъ не се указало.

Избѣсенитѣ изобщо, ако и да располагали съ конѣ и каруци, пѣши и вързани съ чипици на краката въ Пловдивъ закарани; бой и разни истезания въ затвора понесли, най-послѣ и мъченическа смъртъ на вжжето претърпѣли, — само защото сж били българе, и българе образовани, развити, богати, съ една дума, защото сж имали нещастieto да бжджтъ по първи измежду своитѣ съграждани.

¹⁾ Означенитѣ съ кръстъ, тамо се поминали отъ мъки и страдания.